מפלץ לא

כתב סטיוארט באום
ציירה מולי באום

"כבר נמאס לי הסיפור הזה" אמרה ליסה כשהיא מצביעה על הספר הבלוי, האדום שהחזיק אבא שלה.
"גם לי" אמר יוסי "כבר שמענו אותו ציליון פעמים."
"אנו רוצים סיפור חדש" דרשה ליסה.
"סיפור על ילד קטן" הוסיף יוסי.
"טוב" אמר אבא שלהם. הוא שם את הספר האדום, הבלוי על משענת הספה ואמר:
"זה סיפור על מפלץ לא."
*

מפלץ לא

פעם היה ילד קטן שתמיד אמר "לא!".
כשאמא אמרה לו לצחצח שיניים אמר "לא!"
כאבא ביקש שיסדר את החדר אמר "לא!"
האחות שלו..
"זו אני!" אמרה ליסה.
"כן" אמר אבא "אולי זו את. עכשיו חזרה לסיפור."
אחותו ביקשה שישחק אתה עם בובות ברבי והוא אמר "לא!"
הילד הקטן אמר אפילו "לא!" לשאלות שלא היו שאלות כן או לא.
החברים בבית הספר שאלו אותו מה הביא לארוחת עשר והוא אמר "לא!"
המורה שאלה אותו מה שעה והוא אמר "לא!"
הילד הקטן הזה היה מפלץ לא. מה שרק שאלת או אמרת הוא תמיד ענה "לא!"
הוא חי בארץ של אף אחד. עם אף אחד. הוא לא ידע דבר. אבל הוא "לא!" על הכל.

*

"הבנתם?" שאל אבא.
ליסה נדה בראשה "לא – כשלא מבין כלום וכן - כשמבינים טוב. אלה מילים הפוכות."
"הפו-כות" אמר יוסי שרצה לשמוע את המשך הסיפור.
"נכון" אמר אבא "טוב מאוד."

מיליון קילומטר משם, בעץ הגבוה ביותר העומד ביער הגדול ביותר, חיה מלכת הפיות. תפקידה הוא לשחרר את העולם ממפלצות לא. אבל היא הייתה עסוקה מאוד באותו היום ולכן אמרה לפיה הצעירה והחדשה ביותר ללכת לביתו של הילד הזה ולגרום לו להפסיק לומר "לא!" על כל דבר.
"אבל אני לא יודעת איך לעשות זאת!" אמרה הפיה הקטנה.
ומלכת הפיות אמרה בשקט "את פיה נבונה מאוד. כבר תמצאי דרך לעשות זאת. לכי כבר."
והפיה הקטנה עפה כל הדרך אל ביתו של המפלץ לא והשתדלה מאוד שהילד מפלץ לא יגיד "כן!"
"אני פיה" אמרה הפיה.
"לא!" אמר המפלץ.
"אני רוצה לשחק אתך אם תסכים" אמרה הפיה בעדינות.
"לא!" אמר המפלץ.
"אשיר לך שיר או ארקוד בשבילך" אמרה הפיה הקטנה.
"לא!" אמר המפלץ.

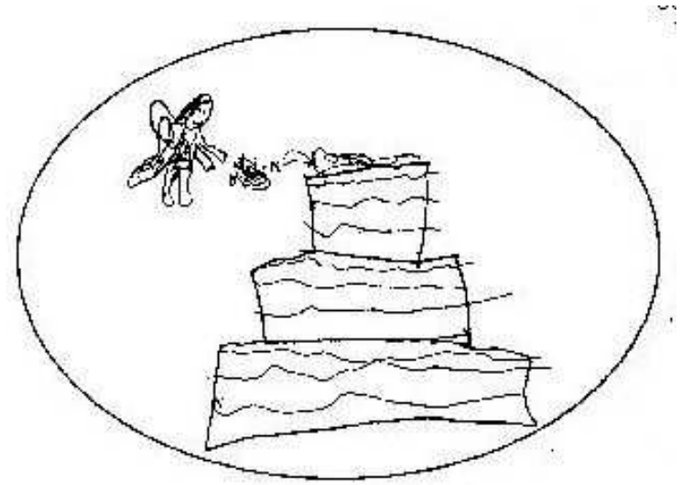

הפיה לא ידעה איך לגרום שהמפלץ לא יפסיק לומר "לא!". היא כבר כמעט התייאשה כשבא לה רעיון.
בזמן שהילד אכל ארוחה היא התחילה להכין עוגה. ואם אתם עוד אף פעם לא אכלתם פרוסת עוגה של פיות, אז עוד לא אכלתם את הקינוח המתוק והאווירי ביותר שבעולם. זה לבן צהוב מלמעלה עם שוקולד בפנים. ואם אינכם אוהבים שוקולד אז בלי שוקולד. למעשה לכל נגיסה טעם אחר וזה תמיד הטעם שאתם רוצים בזמן הנגיסה. אבל הכי חשוב שהעוגה נראית טובה כפי שהיא טעימה.

כל זמן הארוחה הילד הקטן הביט איך הפיה מכינה עוגת פיות. הוא ראה איך היא מפזרת סוכריות מבריקות על העוגה, עוטפת בסרטים צבעוניים את הקצוות, ומפזרת סוכר פיות מעל הכל.
הוא כל הזמן חשב כמה טעימה תהיה העוגה הזו.
ואז, כשהילד הקטן גמר לאכול את ארוחתו ושם את הצלחת בכיור, הפיה שאלה אותו:
"האם תרצה לטעום פרוסת עוגה שלי?"
לרגע הילד לא אמר דבר ונראה היה שמפלץ לא הקטן הזה ינצח, אבל אז הילד חייך יפה, כל כך יפה כפי שעוד אף פעם לא חייך בחייו ואמר בקול חלש "כן, בבקשה."
וזה היה הסוף של מפלץ לא.
*

הילדים מחאו כפיים.
"אהבתם את הסיפור?" שאל אבא.
"כן" אמרה ליסה מהר מאוד.
יוסי עשה פרצוף מאיים וקרא בקול רם "לא!"

כולם צחקו.
"ועכשיו ספר לנו על ילדה קטנה" אמרה ליסה.
"מה אומרים כשאתם מבקשים משהו?" שאל אבא.
"בבקשה" ענו הילדים מהר.
"כן" אמר אבא "ועל כך הסיפור. קוראים לו "משטרת בבקשה."
"הה-הה" צחקה ליסה והביטה על אחיה "הבנת?" והסבירה לאט "מ-ש-ט-ר-ת ב-ב-ק-ש-ה."
יוסי הניע בראשו וחיכה לסיפור.
*

משטרת בבקשה

ביום שישי בבוקר הילדה הקטנה התעוררה מוקדם כדי לצפות בטלוויזיה. אחרי כמה רגעים אמא שלה נכנסה לחדר ושאלה אותה האם היא רוצה לביבות לארוחת בוקר. הילדה רק נדה בראשה.
כעבור כמה רגעים אמא חזרה לחדר ושמה צלחת מלאה לביבות חמות, בקבוק סירופ ומפית.
"שתייה" אמרה הילדה הקטנה.

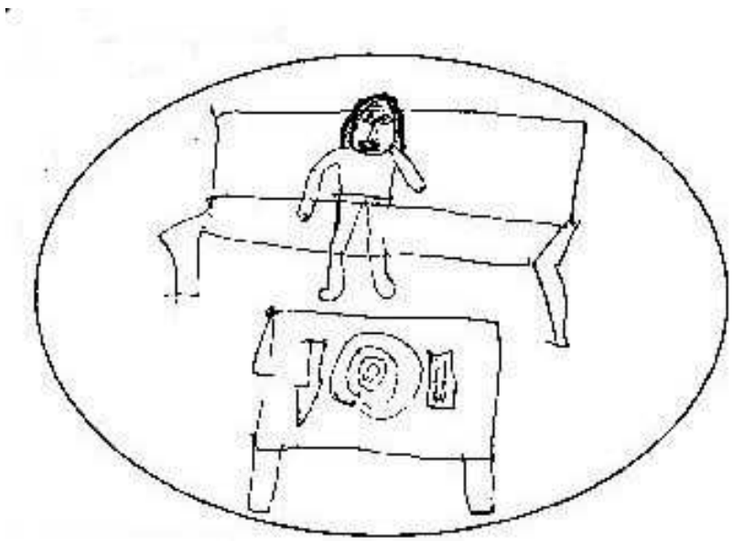

"עוד רגע" אמרה אמא ויצאה מהחדר.
יתכן ואמא הייתה עוד קצת רדומה בבוקר או אולי הילדה הייתה שקועה בתוך הסרט בטלוויזיה.
בכל אופן הילדה עשתה דבר מה רע ואמא לא העירה לה על כך.
*

"היא לא אמרה 'בבקשה'" הסביר יוסי. "או-או" אמרה ליסה "עכשיו אני יודעת מה יקרה!"

*

כשרק אמא שמה את כוס מיץ התפוזים על השולחן, נשמע צופר. בהתחלה רק מרחוק.
"ווי-ווי-ווי!"
הילדה צפתה בסרט כדי לראות האם צליל הצופר בא משם. לא. זה לא היה מהטלוויזיה. הצופר נשמע חזק יותר. "ואיי-וואי!"
הילדה הקשיבה איך הצליל נעשה כל פעם חזק יותר ויותר. "וואאאיי! וואאאיי!
היא הסתכלה בחלון לראות האם זו ניידת משטרה או כבאית או אמבולנס. אבל למרות שצליל הצופר נעשה קרוב יותר ויותר "וואאאוו! ואאא! אאא! אאא!" היא עדיין לא ראתה דבר ברחוב.
זה נשמע כאילו הצופר היה ממש על ידה והיא עדיין לא ראה דבר ברחוב. "אאאווו! אאאווו!"

ואז שמעה חריקת צמיגים. היא הסתובבה וראתה מכונית קטנה, כחולה-לבנה, בגודל קופסת צעצועים, שנעמדת ממש אחריה.
מהמכונית יצא אדם לבוש במה שנראה כמו מדי שוטר. הוא היה בגודל של בובת ברבי.
"בבקשה, שימי את ידייך איפה שאוכל לראות אותן" הוא אמר בקול חורק.
הילדה הקטנה הביטה על ידיה ובמבוכה הראתה אותן לאיש הקטן. בסוף שאלה: "מי אתה?"
"אני שוטר בבקשה. אני שייך למשמרת בבקשה. כל פעם שילד שוכח לומר 'בבקשה' אנו דואגים

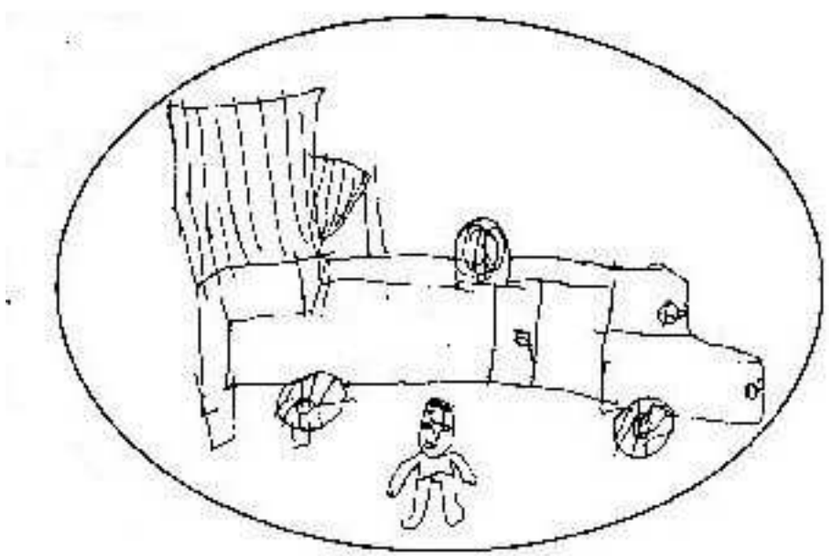

שייענש על כך."
"ייענש?" שאלה הילדה הקטנה.
"אכן כך" אמר שוטר בבקשה "בבקשה תרדי ותני לי עשרה."
"עשר שכיבות שמיכה?" שאלה הילדה.
"לא. עשרה 'בבקשה'ים."
הילדה משכה בכתפיים ותוך ספירה על האצבעות אמרה "בבקשה, בבקשה, בבקשה, בבקשה, בבקשה. בבקשה, בבקשה, בבקשה, בבקשה, בבקשה."
"ועכשיו" אמר שוטר בבקשה "אמרי לי בבקשה מה את אומרת כשאת רוצה דבר מה?"
"בבקשה" אמרה הילדה הקטנה.
"זה נכון" אמר שוטר בבקשה.
"אבל למה?" שאלה הילדה הקטנה.
"למה מה?" שאל שוטר בבקשה.
"למה אני צריכה לומר 'בבקשה' בשביל משהו כמו מיץ תפוזים. אני אפילו לא אוהבת מיץ תפוזים."
שוטר בבקשה ענה מיד "זה לא בשבילך. זה בשביל מי שנותן לך משהו. כי זה היה נחמד מצד אמא שלך לתת לך את מיץ התפוזים. ואם את רוצה לקבל ממנה עוד דברים, את צריכה להיות נחמדה כמה שרק אפשר."
הילדה הורידה את ראשה. "אני מצטערת" אמרה.
"אל תגידי זאת לי" אמר שוטר בבקשה "אני רק ממלא את תפקידי." הוא ניכנס למכונית שלו ונסע.
הילדה הקטנה גמרה לאכול את הלביבות ושתתה את המיץ, לקחה את הצלחת למטבח, שם אמא שלה קראה עיתון.
"אמא" אמרה הילדה.
"כן יקירתי?"
"תודה על הלביבות והמיץ. ובבקשהההה, אוכל לקבל עוד קצת?"
ועד היום שוטר בבקשה לא ביקר יותר בביתה של הילדה הקטנה.
*

"וי!" קראו שני הילדים ביחד.
"נוכל לשמוע עוד סיפור?" שאל יוסי.
ומהר הוסיף "בבקשה."
"בוודאי" אמר אבא.
"הפעם על ילד קטן וילדה קטנה,
בבקשה?" שאלה ליסה.
"בוודאי" אמר שוב אבא "הפעם הסיפור
נקרא 'הדגדוג הגדול'."
*

הדגדוג הגדול

היו פעם ילד קטן וילדה קטנה. הם ישבו על הספה והקשיבו לאבא שסיפר להם סיפורי לילה טוב כש...
*

"אוי לא!" קראה ליסה שקפצה מהשפה
"אני יודעת איך הסיפור הזה נגמר!"
היא רצה למיטה שלה והסתתרה תחת השמיכה.
אבא הסתכל על יוסי, שפתאום הבין למה אחותו בורחת וגם הוא קפץ מהספה ורץ
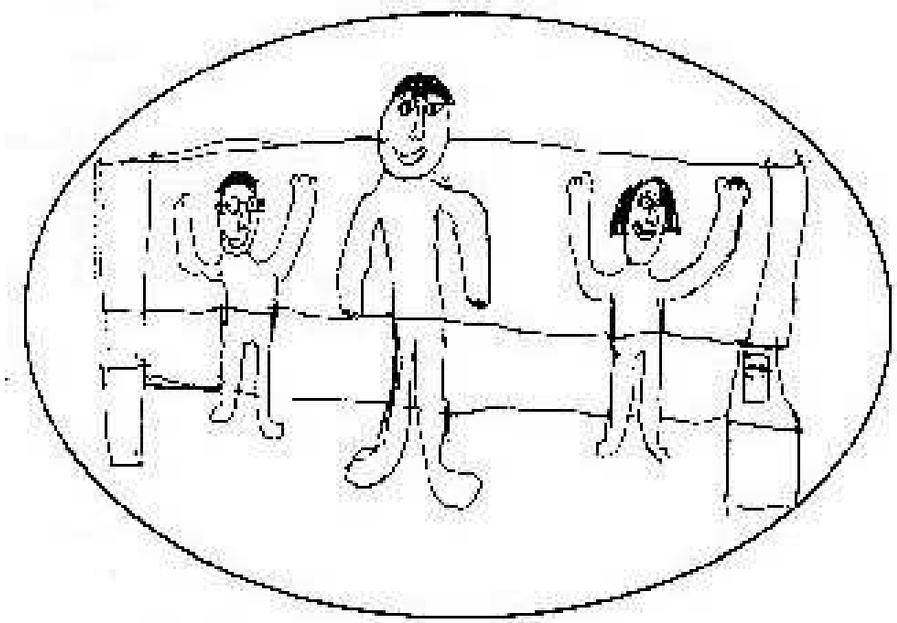
אל המיטה שלו בצעקה "בלי דגדוג! בלי דגדוג!" והסתתר תחת השמיכה.
אבא חייך לעצמו, פיהק והתמתח ואז קם מהספה. הוא נישק לשני ילדיו ואיחל להם "חלומות מתוקים."